

CEL CARE VEDEA LUMEA

În birou este frig. Un reșou mic, prea mic pentru un frig așa de mare, apare ca un obiect curios și inutil pe podeaua curată. În vitrina din fața mesei de lucru, cărți. Pe birou, cărți. Pe jos, în teancuri, cărți. Feresc cu grijă mormanul de volume de pe fotoliul pe care am fost invitat să iau loc și mă așez pe o margine. Câteva teancuri de reviste nemțești îmi atrage atenția cu fotografiile frumos colorate de pe coperti.

Profesorul stă cu fularul la gât. Este profesorul tuturor celor care se află acum în birourile Stațiunii, modelând cu truda gândirii idei pentru și despre pădure. El este Decanul, chiar dacă s-a pensionat de câțiva ani. Aplecat peste coala de hârtie zămislește cuvinte și fraze cu scrisul său larg și inconfundabil. Este mulțumit, căci se află printre pușinii care văd lumea. Mă privește peste ramele groase ale ochelarilor. I-a slăbit vederea și îmi cercetează fața îndelung.

- Bine ai venit . . . Te așteptam . . . te așteptam.

Privesc ochii încețoși și mă gândesc ce legătură poate fi între vârstă și nemărginire. Dintr-un ibric îmi toarnă într-o ceșcuță cafea.

- Bei o cafea ? Nu așteaptă răspunsul, de parcă nici nu ar fi fost vreunul. Îmi întinde ceașca. Mâna îi tremură ușor. Un strop se prelinge peste margine. Preaplinul. Preaplinul . . .

- Uite cum arăta o pădure seculară acum peste o sută de ani . . .

Fotografia din cartea veche, pe care mi-o împinge peste masă impresionează. Un colos cu scoarță netedă lângă care se află un bărbat de o statură impunătoare, totuși pitic față de trunchiul acela ca o coloană de templu antic. În plan îndepărtat, alte trunchiuri curate și perfecte. Arborii nu au putut fi cuprinși întregi în fotografie. Coroanele lor trebuie că se aflau sus, mult mai sus, la 10-15 staturi de om.

Doamne, ce pădure ! Om și arbore s-au fotografiat împreună, ca doi prieteni, ca doi camarazi aflați în permisie.

Anul V, nr. 1-2/1997

- Aici este o fotografie și mai veche. O cale de vagonet, pe grinzi de lemn. Încă nu existau șine metalice.

Îmi vorbește despre rolul de document al fotografiei, despre fidelitatea imaginii și despre calitatea ei.

- Aparatul de fotografiat nu trebuie să lipsească din rucsacul inginerului pe teren. Sunt imagini pe care nu le întâlnești decât odată în viață. Este foarte important să le surprinzi . . .

Văd multe cărți despre vânat și vânatoare. Discuția se abate către cinegetică.

- Lupul ? Lupul trebuie cruțat. Este cel care asigură sănătatea celorlalte animale, pentru că el scoate din teren exemplarele bolnave, cât și hoiturile. Este greșit să fie combătut cu atâta stăruință.

Doctorul Radu Ichim vede lumea gândirea sa clară și pătrunzătoare. Scrutează adâncimile pădurii și problemele ei. Uneori se înverșunează și se revoltă față de cei care conduc destinele silviculturii, fără să înțeleagă cum ar trebui pădurea. Silvicultura nu este o politică și este vai de ea dacă ajunge pe mâna politicianilor.

. . . Au trecut câțiva ani. Trec pe culoarul de la primul etaj al Stațiunii pentru Cultura Molidului din Câmpulungul Bucovinei și, din obișnuință, privesc a doua ușă de pe partea stângă. Prin deschizătura ei iscodesc interiorul. Masa este goală și scaunul simplu, din lemn, stă părăsit. Doctorul Radu Ichim a plecat să privească lumea de undeva de sus, de foarte sus. Locul lui îmi pare trist și gol. Iar în birou e frig, teribil de frig . . .

Ing. Casian Balabasciuc
Ocolul silvic Moldovița